

ΒΑΣΩ ΓΑΛΑΝΗ

Μοναχιά γιατί σ' αγάπησα

«Πιστεύεις ότι η αγάπη σου,
όπως την έζησα,
είναι αντάξια της δικής μου,
όπως σ' την περιέγραψα;»

ΤΙΤΛΟΣ: Μονακά γιατί σ' αγάπησα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βάσω Γαλάνη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Βάσω Γαλάνη
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-37-9

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Βάσω Γαλάνη

ΜΟΝΑΧΑ ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ

Εκδόσεις Έξη

Είχε σουρουπώσει και η βροχή είχε σταματήσει. Το αυτοκίνητο της Δανάης κατέβαινε με ταχύτητα τη Συγγρού με προορισμό την εταιρεία, στην οποία δούλευε ο Στάθης στο Παλαιό Φάληρο. Είχε ζητήσει ο Στάθης από τη Φανή να του πάει έναν φάκελο, που είχε ξεχάσει στο σπίτι. Η Δανάη ήταν απορροφημένη στις σκέψεις της, όταν άκουσε τη φωνή της φίλης της.

«Θα σ' ενδιέφερε δουλειά στην εταιρεία που δουλεύει ο Στάθης; Θα τον ρωτήσω αν υπάρχει καμιά διαθέσιμη θέση. Θα ήταν μια καλή ευκαιρία ν' αξιοποιήσεις και το μεταπτυχιακό που έχεις στην οινολογία. Τι στο καλό! Με κρασιά ασχολούνται, δε θα υπάρχει κάτι σχετικό; Ξέρω ότι σου αρέσει η εκπαίδευση, αλλά θα ήταν κάτι πιο μόνιμο από τις οκτάμηνες ή εννιάμηνες συμβάσεις που έχεις κάθε χρόνο με το Υπουργείο».

«Δεν είναι άσχημη ιδέα. Αλλά και να υπάρχει διαθέσιμη θέση, δε θα θέλουν κάποιον με σχετική προϋπηρεσία; Εγώ έχω δουλέψει μόνο στο ταξιδιωτικό γραφείο και στην εκπαίδευση».

«Δε χάνουμε τίποτα να ρωτήσω τον Στάθη. Δεν ξέρεις καμιά φορά».

Μετά από λίγη ώρα, έφτασαν έξω από την εταιρεία. Η Δανάη πήγε να παρκάρει, αλλά η Φανή τη σταμάτησε. «Εσύ φύγε. Εγώ δεν ξέρω πόση ώρα θα κάνω πάνω. Μπορεί ο Στάθης να έχει πεταχτεί πουθενά και να πρέπει να τον περιμένω. Μην περιμένεις κι εσύ μες στο κρύο».

«Δε με πειράζει. Κάνε όση ώρα θες. Εξάλλου, πώς θα γυρίσεις σπίτι εσύ;»

«Πήγαινε που σου λέω. Εγώ μπορεί και να περιμένω τον Στάθη να φύγουμε μαζί. Είναι αργά πια. Δε νομίζω ότι θ' αργήσει να φύγει. Πήγαινε εσύ να ξεκουραστείς».

Η Δανάη δεν επέμεινε. Ήθελε να μείνει και λίγο μόνη της να ηρεμήσει. Χαιρέτησε τη φίλη της κι έφυγε. Πηγαίνοντας, όμως, να πάρει τον δρόμο της επιστροφής, μετάνιωσε. Αποφάσισε να παρκάρει και να κατέβει να περπατήσει λίγο. Τι θα έκανε και στο σπίτι; Χειρότερα θα ψυχοπλακωνόταν. Έψαξε λίγο στα γύρω στενά, βρήκε μια θέση, πάρκαρα και κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά και το κρύο την έκανε να ανατριχιάσει. Κούμπωσε μέχρι πάνω το πανωφόρι της και περπάτησε μέχρι τον κεντρικό δρόμο, που ήταν γεμάτος φώτα και κόσμο. Άρχισε να κοιτάζει αφηρημένη τις βιτρίνες, προσπαθώντας να καθαρίσει το μυαλό της από τις σκέψεις που τη στενοχωρούσαν.

Περπατώντας βρέθηκε σε μια ερημική πλατεία. Ένιωθε καταβεβλημένη και χωρίς να το πολυσκεφτεί, σωριάστηκε σ' ένα παγκάκι. Άφησε τον εαυτό της ελεύθερο να ξεσπάσει. Η μοναξιά της, η απουσία των γονιών της, ο γάμος του Ορφέα, η αβεβαιότητα της δουλειάς της έγιναν όλα μαζί ένα κουβάρι που την έπνιγε κι έκανε τα μάτια της να τρέχουν ποτάμι. Έκλαιγε με λυγμούς που τράνταζαν το σώμα της, σαν να προσπαθούσε να βγάλει από μέσα της ό,τι τη βασάνιζε. Δεν ένιωθε το κρύο που την περιέβαλε ούτε τη φόβιζε η ερημιά της πλατείας. Μόνο απελπισία ένιωθε και αδυναμία να βρει λύση στα προβλήματά της.

«Είστε καλά; Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;»

Η φωνή που τάραξε την ψυχία της νύχτας την τρώμαξε. Σήκωσε φοβισμένη το κεφάλι της και είδε έναν άντρα να έχει γονατίσει δίπλα της και να την κοιτάζει με ενδιαφέρον. Με μια απότομη κίνηση προσπάθησε να τραβηχτεί μακριά του. Ασυναίσθητα, έφερε τα χέρια στο στήθος της, σαν να ήθελε να προστατέψει τον εαυτό της από μια αόρατη απειλή. Τα μάτια της ήταν ακόμη υγρά από το κλάμα και η αγωνία ζωγράφισε το πρόσωπό της.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σας τρομάξω. Απλώς σας είδα σ' αυτή την κατάσταση κι ανησύχησα. Αν μπορώ να κάνω κάτι...»

Η φωνή του ακούστηκε σταθερή και σιγανή, σαν να ήθελε να την ηρεμήσει. Η Δανάη εξακολουθούσε να τον κοιτάζει, χωρίς να μιλάει. Η αμυντική στάση που είχε πάρει το σώμα της δεν είχε χαλαρώσει, αλλά κάτι στον τόνο της φωνής του τη μαλάκωσε. Σκούπισε με τα χέρια τα μάτια της και προσπάθησε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. Είδε τον άντρα να σηκώνεται αργά και να κάνει ένα βήμα πίσω. Ήταν φανερό η προσπάθειά του να δείξει ότι δεν ήθελε να της κάνει κακό. Όταν μπόρεσε να βρει τη φωνή της, του είπε μαλακά: «Σας ευχαριστώ πολύ. Καλά είμαι». Συνειδητοποιώντας πόσο αντιφατικά ακούστηκαν τα λόγια της σε σχέση με την εικόνα της, η υποψία ενός πικρού χαμόγελου σχηματίστηκε στα χείλη της. Σηκώθηκε από το παγκάκι κι έβαλε τα χέρια στις τσέπες του πανωφοριού της. Μάζεψε όλες τις δυνάμεις της και προσπάθησε να ακουστεί ψύχραιμη. «Αλήθεια είμαι πολύ καλύτερα.

Καλό βράδυ». Έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι της σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για το ενδιαφέρον αυτού του αγνώστου και με γρήγορα βήματα ξαναβγήκε στον δρόμο, για να πάει στο αυτοκίνητό της.

Ο Πέτρος κοιτούσε από μακριά τη Δανάη να χάνεται σ' ένα στενό. Είχε φύγει αργά από τη δουλειά μετά από μια κουραστική μέρα και δεν έβλεπε την ώρα να φτάσει σπίτι του. Είχε παρκάρει μακριά από την εταιρεία και διασχίζοντας τον κεντρικό δρόμο, για να πάει στο αυτοκίνητό του, το βλέμμα του τράβηξε η μορφή της Δανάης. Την είδε να μπαίνει παραπατώντας στην πλατεία και να κάθεται σ' ένα παγκάκι καλύπτοντας με τα χέρια της το πρόσωπό της. Προς στιγμήν είχε φοβηθεί ότι η κοπέλα λιποθυμούσε. Όταν την πλησίασε, όμως, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να συγκρατήσει τους λυγμούς της. Καθώς ήταν καθισμένη και με σκυμμένο κεφάλι, δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία του. Γι' αυτό είχε γονατίσει μπροστά της, για να μπορέσει να τον δει, χωρίς να την τρομάξει. Από την αντίδρασή της, όμως, όταν της μίλησε, κατάλαβε ότι είχε καταφέρει το ακριβώς αντίθετο. Η φωνή του την έκανε να τιναχτεί προς τα πίσω φοβισμένη.

Η μορφή της λουζόταν από τη λάμπα ενός στύλου της ΔΕΗ που βρισκόταν λίγο πιο πέρα από το παγκάκι. Στο οβάλ πρόσωπό της κυριαρχούσαν τα μεγάλα μαύρα αμυγδαλωτά μάτια της, που τον κοιτούσαν τρομαγμένα. Ήταν πλημμυρισμένα από μια λάμψη, που δεν καταλάβαινε αν προερχόταν από τα δάκρυά της ή από το φως της παρακείμενης λάμπας. Η λάμψη αυτή τα έκανε να θυμίζουν θάλασσα την ώρα του δει-

λινού, που υποδέχεται στη σκοτεινή αγκαλιά της το λιωμένο χρυσάφι του ήλιου που δύει. Η σκέψη αυτή τον ταξίδεψε στιγμιαία στο νησί του, στην παραλία που συνήθιζε να περπατάει την ώρα που το φως της μέρας χανόταν. Τα καλοσχηματισμένα χείλη της κοπέλας που έτρεμαν τον επανέφεραν αστραπιαία στην πραγματικότητα. Ήταν φανερό ότι κάτι τη βασάνιζε. Ένωσε την ανάγκη να την αγκαλιάσει, να την παρηγορήσει, να της χαϊδέψει τα καστανά μαλλιά της που έπεφταν ακατάστατα στους ώμους της. Αντί γι' αυτό, άκουσε τον εαυτό του να τη ρωτάει αν μπορούσε κάπως να τη βοηθήσει. Βλέποντας ότι εξακολουθούσε να τον φοβάται, προσπάθησε να την ησυχάσει κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω. Την είδε να σηκώνεται, να ψιθυρίζει με δυσκολία ότι ήταν καλά και να φεύγει βιαστικά, πριν προλάβει να της πει τίποτα άλλο.

Έμεινε να την κοιτάζει να απομακρύνεται από κοντά του, μέχρι που εξαφανίστηκε σ' ένα δρομάκι λίγο πιο κάτω. Τα υγρά μαύρα μάτια της, ίδια με ενός πανέμορφου τρομαγμένου ελαφιού, στοίχειωσαν τη σκέψη του σε όλο τον δρόμο της επιστροφής στο σπίτι του.

Μοναχά γιατί σ'αγάπησα

*Το φως δύο ματιών που κουβαλάνε πόνο,
το κρασί που ενώνει δύο ανθρώπους με διαφορετικές διαδρομές,
το μεθύσι που προκαλεί η συνάντησή τους
είναι τα χρώματα που ζωγραφίζουν μια ιστορία γεμάτη ανατροπές,
αβεβαιότητα και μεγάλες αλήθειες...*

Ο Πέτρος είναι ένας γοητευτικός άντρας που διεκδικεί και δεν έχει μάθει να χάνει. Η Δανάη είναι μια γυναίκα που προσπαθεί να επουλώσει τις πληγές της. Μία τυχαία συνάντηση, θα τους φέρει κοντά. Όταν, όμως, προσλαμβάνεται στην εταιρεία του, ο έρωτας που γεννιέται ανάμεσά τους σαρώνει την ύπαρξή τους, ανατρέπει σταθερές και δεδομένα, αναστατώνοντας τις ζωές όλων όσοι τους περιβάλλουν. Κι ενώ η καρδιά φαίνεται να νικάει τα πρέπει, κάποιοι δεν έχουν πει την τελευταία τους λέξη...

Ένας άντρας που τα έχει όλα. Μία γυναίκα που παλεύει να σταθεί στα πόδια της. Ένας έρωτας που δοκιμάζει τα όριά τους. Μία ιστορία για δύο ανθρώπους που θα έπρεπε να έχουν ανοικτά τα μάτια της ψυχής, ώστε να ζήσουν όσα η ζωή τους χρωστούσε.

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0075
ISBN 978-618-5713-37-9

9 786185 713379